

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 558/06
12.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Николе Станојевића, Михаила Рулића и Војимира Цвијовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца- противтуженог АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог-противтужиоца "ББ", чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради поништаја одлуке по тужби и утврђења ништавости по противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж1.бр.985/05 од 9.12.2005. године, у седници већа одржаној 12.9.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца - противтуженог, изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж1.бр.985/05 од 9.12.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Ариљу П.бр. 842/04 од 26.4.2005. године, ставом 1. изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење директора туженог бр. 3345 од 1.12.2004. године, као и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад и на радно место самосталног референта маркетинга у складу са уговором о раду бр. 172944- Дел.бр. 8/1 од 15.1.2003. године. Ставом 2. изреке усвојен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца па је утврђено да је ништав уговор о раду који је дана 15.1.2003. године, закључен између туженог и тужиоца под бројем 172944-Дел. бр. 8/1 од 15.1.2003. године. Ставом 3. изреке обавезан је тужилац - противтужени да туженом - противтужиоцу на име трошкова спора плати 15.000,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Ужицу Гж1.бр.985/05 од 19.12.2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца-противтуженог а пресуда Општинског суда у Ариљу Пр.бр.842/04 од 26.4.2005. године, потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац-противтужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени-противтужилац дао је одговор на ревизију с предлогом да се ревизија одбије као неоснована.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП-а ("Службени гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП-а, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредбе парничног поступка из тачке 12. тог става, на чије постојање тужилац ревизијом указује јер нижестепене пресуде садрже јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама а њихове изреке нису противу речне разлозима и изведеним доказима.

Нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права .

Према утврђеном чињеничном стању пресудом Општинског суда у Ивањици Пр.бр.15/00 од 21.4.2002. године, која је потврђено пресудом Окружног суда у Ужицу Гж.бр.2351/02 од 29.2.2002. године, утврђено је да је незаконита одлука туженог којом је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанка радног односа а тужена је обавезана да тужиоца врати на рад. Поступајући по наведеној одлуци тужени је тужиоца вратио на рад закључивши уговор о раду бр. 172944 дана 15.1.2003. године. Одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.бр.2351/03 од 20.11.2002. године, Врховни суд Србије је решењем Рев. 811/03 од 7.7.2004. године, укинуо нижестепене пресуде и предмет вратио на поновни поступак. По добијању наведеног решења Врховног суда Србије тужени као послодавац донео је оспорено решење од 1.12.2004. године којим је тужиоцу престао радни однос, уз образложење да је престао да постоји основ за уговор о раду. У поновном поступку Општински суд у Ивањици је правноснажном пресудом П. 175/04 од 21.3.2005. године, одбио као неоснован захтев тужиоца за поништај одлуке о престанку радног односа.

На овако утврђено чињенично стање, правилном применом материјалног права нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца као неоснован а усвојили противтужбени захтев, дајући при том правилне, потпуне и убедљиве разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 108. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 73/01) предвиђено је да ако суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, запослени има право да се врати на рад. Поступајући по правноснажној одлуци суда, тужени је у смислу цитиране одредбе закона, са тужиоцем закључио уговор о раду.

Наиме, како је постојање правноснажне судске пресуде био мотив да тужени као послодавац са тужиоцем закључи уговор о раду у смислу члана 108. став 1. Закона о раду, тако је и чињеница укидања правноснажне и извршне пресуде по ванредном правном леку, туженом као послодавцу дала могућност да тужиоцу откаже уговор о раду позивајући се на одлуку ревизионог суда јер је отпао правни однос за закључење уговора о раду. Стога, супротно ревизијским наводима, тужена није била у обавези да приликом доношења оспореног решења затражи мишљење синдиката чији је запослени члан у смислу члана 104. став 3. Закона о раду.

На основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз